

**השומר ביזה את
הרופא. הרופא
היה ערבי. הוא
פוטר. לא
השומר, הרופא.**

ככל

ערבי מחבבל!

אני לא רוצה להיות גיבור
תיקשורת. אני רוצה לחזור לעבודה. מסכם הר"ר אהמד טיבי את השבוע התיקשורתי שעבר עליו. הרופא הצעיר (29) עמד לפני דר' למה קשה. האם להתנצל לפני הנהלת הדסה ובעיקבות זה לחזור לעבודה, או לשמור על גאוותו האומית שפגעה ולזרוק מאחוריו קריירה מצלחת? כ-26 באוגוסט, יום רביעי, נכנסה ד"ר טיבי כהרגלו כשעיר בית-החולים הדסה בהרצופים כשזא לבוש ב"חולצת פסים ובמכנסיים שחורים, נע ליו מצוחצחות וכידיז תיק ג'יימס בנגו. מספר טיבי: עברתי על פני השומר ושמעתי מישהו קורא לי. הלז, התיק שלי" הסתובבתי, ראיתי שהשומר רץ אדוני.

עצתי ואמרתי לו: זה בסדר, אני רופא כאן, אני הר"ר טיבי". המשכתי ללכת לכיוון חדרהמיון. אז הרגשתי שמישהו מתנפל עליי מאחורי, תופס את ידי ואת התיק וצועק: "התיק התיק!". אמרתי לו: תירגע, אני רופא כאן" ואז הוא אמר: בשבילי כל ערבי זה מחבל! תפתח את התיק". התעצבנתי וצעקתי לו: טיפש, איך אתה מעז לכתוב אותי מחבל! הוא המשיך לטלטל אותי בחוזקה. כמשך כל הזמן עמד לידנו עובד-ניקיון במדי הדסה, ערבי, שאמר לשורמר: זה הר"ר טיבי, תעזוב אותו". סימה לוי, האחראית לפועליה-קיון, יצאה ושאלה: מה קרה, ר"ר טיבי? אמרתי לה שהשומר קורא לי

מחבל. גם האחראי לעובדים אמר לשורמר שאני רופא, שיעזוב אותי. השומר עזב אותי אחרי שניסה לתת לי סטירה. ואז, בתנועה אינסטינטיבית, נתתי לו מכה בתיק שלי והלכתי.

טיבי, לא יעקוביץ

אחרי שעה הזמינו אותי למנהל בית-החולים, הפרופסור וק' מישל. הוא שאל אותי אם יש לי התנגדות עקרונית לפתוח תיקים כשמבקשים ממני. אמרתי שאני עושה את זה כבר 10 שנים, ומעולם לא סירבתי. אז שאל מישל מדוע, למרות שהשומר העליב אותי ולמרות שדחף אותי, לא ויתרתי, והיכתי אתו.

אמרתי לו שיש לי קו אדום. השומר השפיל אותי בצורה גסה. זו היתה השפלה לאומית, ולכן לא ויתרתי לו.

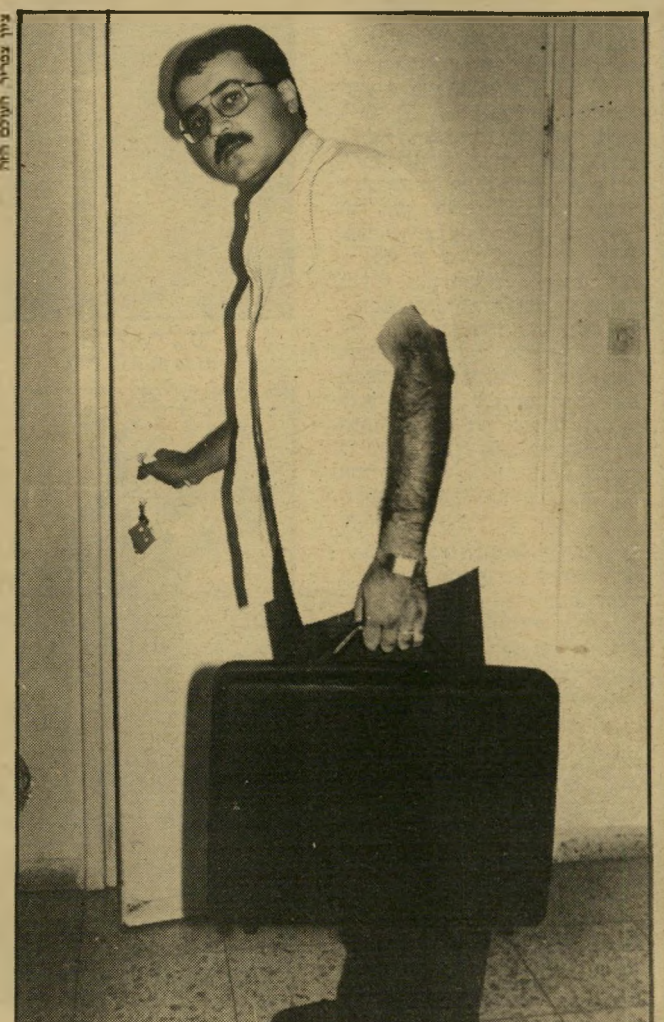
מאוחר יותר הסתבר לי שהמישפט "השפלה לאומית" היה מיותר. סג'רמנ הל"המחלקה שלי, הר"ר עמי ארנו, א"מר לי בשיחה אישית שהמישפט הזה הרגז את הפרופסור מישל, שהחליט להעביר את העניין לוועדת-המישפט.

למחרת בבוקר הוזמנתי וקיבלתי מיכתב-פיטורין. חשכו עיניי כדבר ראשון התקשרתי עם אחי, שהוא רופא שיניים וכוגר האוניברסיטה העברית, וסיפרתי לו על המיכתב. ניסיתי גם להשיג את הקליניקה של אחתי כי טולכרם, אבל זה לא הלך. אחריכך התקשרתי עם עוז וייצמן, שהבטיח שיטפל בענייני. ואז, בחצות הלילה, קיבלתי שיחת-טלפון, והודיע לי ש אני מוזמן לוועדת-המישפט בעיר כרם.

אנשי ועדת-הרופאים אמרו שכדאי שאתנצל. הסכמתי. הודעתי שאני מוכן להתחרט בכתב ובעל-פה. אבל לא הסכימו לקבל את התנצלותי. הם היו מוכנים להציע לי להתפטר, ולא להיות מפוטר. מובן שדחיתתי הצעה מפתה זו.

עד כאן ריבירי הרופא. המכות שהוחלפו בין ר"ר טיבי ל-שומרהספ בהדסה אינם המיקרה הי ראשון של חילופי-מהלומות בבית-החולים היוקרתי שעל הרצופים. רופאים בבית-החולים נזכרו השבוע במיקרים דומים.

גידעו מן, בנו של מנהל בית-החור-לימל-שעבר, היה מעורב בקטטה. הוא לא פוטר. פרופסור בשם ויינברג נתן פעם בוקס בשניים לאחד הרופאים בחדר-ניתוח. גם הוא לא פוטר. פרופסור פלטי היכה והוכה עליידי רופא-מרדים. גם הוא ממשך בתפקידו. העניין לא רלף. הנהלת בית-החולים

ד"ר טיבי והתיק שגרם לפיטורים, כל ערבי אותו הדבר

הרוזן מולסטוי
(המשך עמוד 9)

שלקחתי מהתמונה. זה היה נייד שיצר בפרינצה מסוף המאה ה-17, וכך גיליתי מתי נעשה התיקון". שימעו של גראנט כמזמנה לפיענוח מסתורין מישפטיים הגיע למרחקים. בשנות ה-60 הזמן לקפריסין, כדי לעזור למישטרה האי-לפענא את נסיון ההתנקשות בחיי של הארכיבישוף מקאריוס. כאשר יצא הארכיבישוף מניקוסיה במסוק, נהר לעברו יריית מגג בית-ספר סמוך. הטייס נפצע, ומקאריוס יצא ללא-פגע. על גג בית-הספר התגלו סיבים שונים, והר"ר גראנט הצליח לגלות כי הם תאמו לחלוטין את התולצה שלבש אחד החשודים, שנעצרו בקירוס-מקום. על שכמו של החשוד השני היה כתם של אבקה לבנה. האיש טען שזה סיד מקירות ביתו. גראנט ברק את החומר והתברר שאין זה סיד רגיל, אלא מעורב בצבע שמן. גראנט והג'ליס לעשות שיחזור של הפשע. הוא עלה על גג בית-הספר ונמלט ממנו בדרך בה ברחו החשודים. כאחד המעבירים הערים בגג גילה צינור מים צבוע בצבע לבן. בריקה הוכיחה כי הצינור היה צבוע בצבע מעורב מסיד ושמן. מכיון שהיה זה סוג צבע יוצא-דופן, הפך לראייה כמשפט. החשודים הורשעו ברין, וישבו בכלא עד אחרי מותו של הארכיבישוף. לעיתים אני מצליח להכתיב את פחותו של אדם, והו ממש גורם לי סיפור גדול", אמר המומחה. לפני כמה שנים היה באנגליה רצח של מישפחה שלמה. החשוד, שנעצר, הכחיש הכל וטען שהוא חף-משפט. על בניין נמצאו סיבים בצבע כחול-התורקז מיוחד מאוד. על ריצפת החדר שבו נרצחו הקורבנות היה שטיח שחביל סיבים מאותו צבע נרד. זו היתה ראיה מכריעה נגד החשוד.

נתבסתי לברוק את העניין וקיבלתי מהחשוד את פירוט תנועתיו ביום-הרצח. התברר לי כי בבית אוחזו, שם שהה בערב, היתה ספה ועליה סיבים באותו הצבע הגדיר. ואיש שוחרר ממעצרו. אחרי שנה התגלה הרוצח האמיתי, והוא הודה באשמה". הדבר הראשון שעושה הר"ר גראנט כאשר הוא בורק נייד הוא קריעתו. אפשר לגלות המון עלידי מישש הנייר בלבד, ללא בדיקה מעבדתית. הוא אומר: אני חושב שכל פעם שאני מתבקש לברוק מיסמר, אני קודע מצטו בחשאי חתיכה קטנה, וממשש אותה אבל לא לחשוש. אני לא אקדע את מיסמר-טרונויקי" הוא אומר בחיך.

טולסטוי ושייקספיר

בשלב זה של השיחה הגיע הדיון בניקולאי טולסטוי, שבילה את השבת כטייל בבית-לחם ונכנסות בירושלים. אני שמח שסוקי-סוף ראיתי את קיבירי-האבות בחברון. סג'רמנ עליהם כספר ותיארת את המקום על פי תיאור עתיק שמצאתי באחד הספרים. חששתי מאוד פן יש טעות בתיאור, אבל כרגע אני רגוע, התיאור היה נכון".

טולסטוי גבר-קומה ורפה-תואר, נראה צעיר כהרבה מגילו (52) חזמה לשחק-קולנוע. כאשר התבקש על ידי העולם הזה לצייר את עזי-היחסין של מישפחתו, כדי להראות את קירבתו לסופר הנודע, הוא חיך במבוכה. למרות שכתבתי ספר על הנושא, אמר: איני יכול לצייר את האילן מויכרונ. אנתנו משגי ענפים שונים במישפחה. תגועים זה בזה רק לפני 13 דורות, ואני חושש שאשכח מישהו בדרך".

כמו כל אדם בעל שם מפורסם, יש לרוזן מציבור של סיפורים משעשעים. כאשר היה בן 20, בא ניקטה כושצ'וב לבקר באנגליה. טולסטוי הצעיר יצא להפגין נגד כואו. הוא עמד בתותח-הרכבת כשבניו שלט. להחזיר את החיה האדומה הביתה" טביבו עמדו קומוניסטים אנגליים, שבאו לברך את המוכ"ל הסובייטי. לפתע חש רחיפת וחשב כי הקומוניסטים תוקפים אותו.

(המשך בעמוד 36)
העולם הזה 2610

גרב אחר גרב

ר"ר אהמד טיבי ממתין להתפתח חיות בביתו השכור שבשכונת בית-חנינא, הצמודה לירושלים. כשהשומר אמר לי שכל ערבי בע"י ניו הוא מחבל, הייתי מושפל מאוד. בא בחור, מזהה את כל הערכים כמחבלים. אחרי ששלושה אנשים אמרו לו שאני רופא. והוא מתנהג אלי בצורה כזו. מעולם לא הרמתי יד על מישהו. זה היה צעד אימפולסיבי, שלא מתוך מחשבה. כמות ההשפלה שספגתי, למי שמסוגל להבין, היתה גדולה מאוד".

נתקלת כבר ביחס עויין אליך בערבי?

אינניעמיות יש תמיד במחסומי צה"ל. גם כשהשומר אמר לי שכל ערבי בעיניו מחבל, עמד לידו חייל, שאמר "כל הערבים הם אותו הדבר". מייד עשיתי פלשטיק: ב"ר 1977. היי תי סטודנט שנה א' בפקולטה לרפואה. הייתי אחרי תקופת הבחינות, ונסעתי עם חבר הביתה, לטייבה. בתחנה המרכזית בירושלים עצרו אותנו שוטרי מישמר-הגבול, ברציף לרעננה. הם ביקשו שנראה תעודות. הוצאנו תעודות-זהות וכרטיסי-סטודנט. דנט.

ביקשו שנפתח מיוודות. פתחתי את התיק שלי, היו בו בגדים מלוכ"ל. לכים. הוצאתי את הכגרים בערימה מן המיוודות, והנחתי על המירכבה. איש מישמר-הגבול אמר לי: אל תתחכם איתי, ותוציא בגדי-גד לחור. וכך עמ רזנית אנטלר (המשך בעמוד 37)

פזר פטורין העולם הזה